

Sygn. akt V KO 55/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie zażalenia **B.T.**

na postanowienie asesora Prokuratury Rejonowej w P.

z dnia 31 marca 2017 r., sygn. PR Ds. (...)

o odmowie wszczęcia śledztwa,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu

w dniu 20 września 2017 r. wniosku Sądu Rejonowego w P.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. postanowieniem z dnia 11 lipca 2017 r., wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy o sygn. akt III Kp [...], do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W złożonym wniosku podniesiono, iż przedmiotowe postępowanie dotyczy przekroczenia uprawnień przez sędziego A.B., która orzeka w Wydziale, do którego wpłynęło zażalenie, mające być przedmiotem rozpoznania. Wobec powyższego w odbiorze społecznym może powstać przekonanie o braku obiektywizmu przy rozpoznaniu tej sprawy przez Sąd miejscowo właściwy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Argumenty podniesione przez Sąd Rejonowy we wniosku nie przekonują, aby w sądzie tym brak było warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny. Nie zachodzą więc wymagane przez art. 37 k.p.k., szczególne

okoliczności uzasadniające odstępianie od właściwości miejscowej ustalonej na podstawie obowiązujących przepisów.

Podnieść należy, że przedmiotem rozpoznania i oceny przez Sąd Rejonowy ma być zażalenie na postanowienie asesora Prokuratury Rejonowej w P. z dnia 31 marca 2017 r., wydane na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. o odmowie wszczęcia śledztwa „w sprawie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego – sędziego Sądu Rejonowego w P., polegające na wydaniu w dniu 12 stycznia 2017 r. zarządzenia poszukiwania osoby w celu ustalenia miejsca pobytu B.T. oraz doprowadzenia ww. do Aresztu Śledczego w L., celem odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze 27 dni za nieuiszczoną grzywnę w kwocie 1.100 zł, działając przez to na szkodę interesu prywatnego B.T., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.p.k.”

Rzecz w tym, iż w przedmiotowym postępowaniu nie doszło do przedstawienia komukolwiek zarzutów, a postępowanie przygotowawcze prowadzone jak dotąd *in rem* nie dotyczyło określonej osoby czy osób. Oznacza to, że postępowanie zażaleniowe również nie będzie w istocie dotyczyć sędziego A.B. ani też oceny kwestii jej odpowiedzialności. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika wprost, iż sam fakt, że postępowanie dotyczy sędziego sądu właściwego do rozpoznania zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego, tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, nie oznacza automatycznie, że zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 37 k.p.k. (por. postanowienia: z dnia 7 listopada 1995 r., II KO 51/95, OSNKW 1996, z. 1-2, poz. 6; z dnia 21 października 2010 r., III KO 91/10, LEX nr 610175; z dnia 17 grudnia 2010 r., V KO 98/10, nie publikowane). W tego typu sytuacjach sędziowie swoją postawą winni dowodzić, że wolni są od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów, a poprzez sprawne i wnikliwe rozpoznanie zażalenia na decyzję prokuratora budować autorytet wymiaru sprawiedliwości.

Dodatkowo zauważyć trzeba, iż ochronie bezstronności w pierwszej kolejności ma służyć instytucja wyłączenia określona w art. 41 § 1 k.p.k., która w przedmiotowej sprawie nie znalazła jak dotąd zastosowania, pomimo że w aktach zalega nierozpoznany wniosek sędziego D.K.G. (k. 3, akta III Kp 313/17) o wyłączenie jej od rozpoznania niniejszej sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

